

Pello eta otsoa

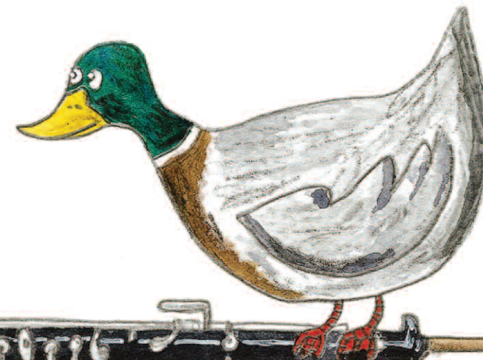

Pello eta otsoa
ipuin musikala duzu, zure irudimenari
eta beharren oroimenari mintzo,
ezen musika tresnak ezagutu beharko dituzu.

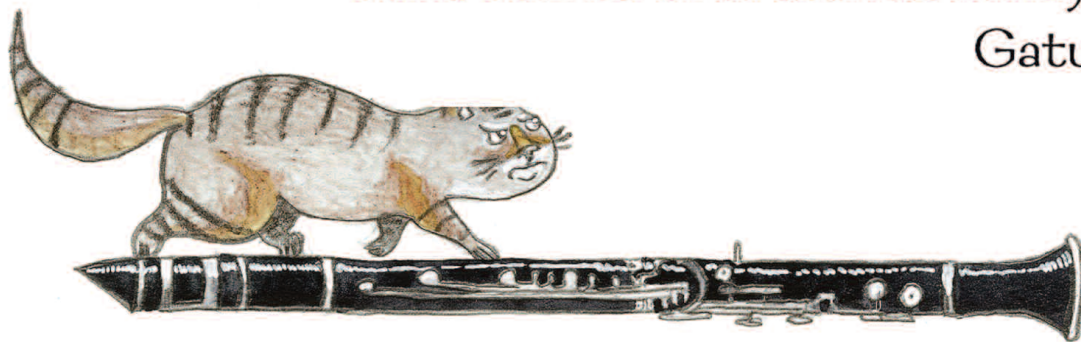

Berehala jakinen duzu nork egiten duen xoria.
Xori lumadi argi hau Pelloren lagun handia da.
Beha ezazu, flauta da.

Orain, hara ahatea.
Lodia, gozo-gozoa,
pixka bat trukesa, kakola,
ez hain abila.
Ahatea, oboea da.

Bilo zetatsua, begi dirdiratsuak,
gatuak belusa iduri du ibiltzen delarik,
baina basihizi bihurtzen da xoria jan nahi duelarik.
Gatua, klarinetea da.

Entzun ongi datorren musika tresna.
Soinu borobil hori zorro bete baten gisan,
ongi ondua den gizon zahar serio
eta zuhur bat bezala,
fagota da,
Pelloren Aitatxi.

Hardita eta
kuraiaz betea den
Pello ttikia...
sokazko kuarteto
zoragarri hau da.

Hiru ehiztariak eta
haien hiru eskopetak,
tinbalak eta dunbalak dira.

Zorionez otsoarentzat,
ehiztariak tiratzaile ezinago txarrak dira...
Otsoa, aaa... hori-hori !
Ezagutzen dugu, bai,
aberekoi den barrandari hori.

Haren itxuratzeko,
guttienez hiru turuta
distirant beharko dira.

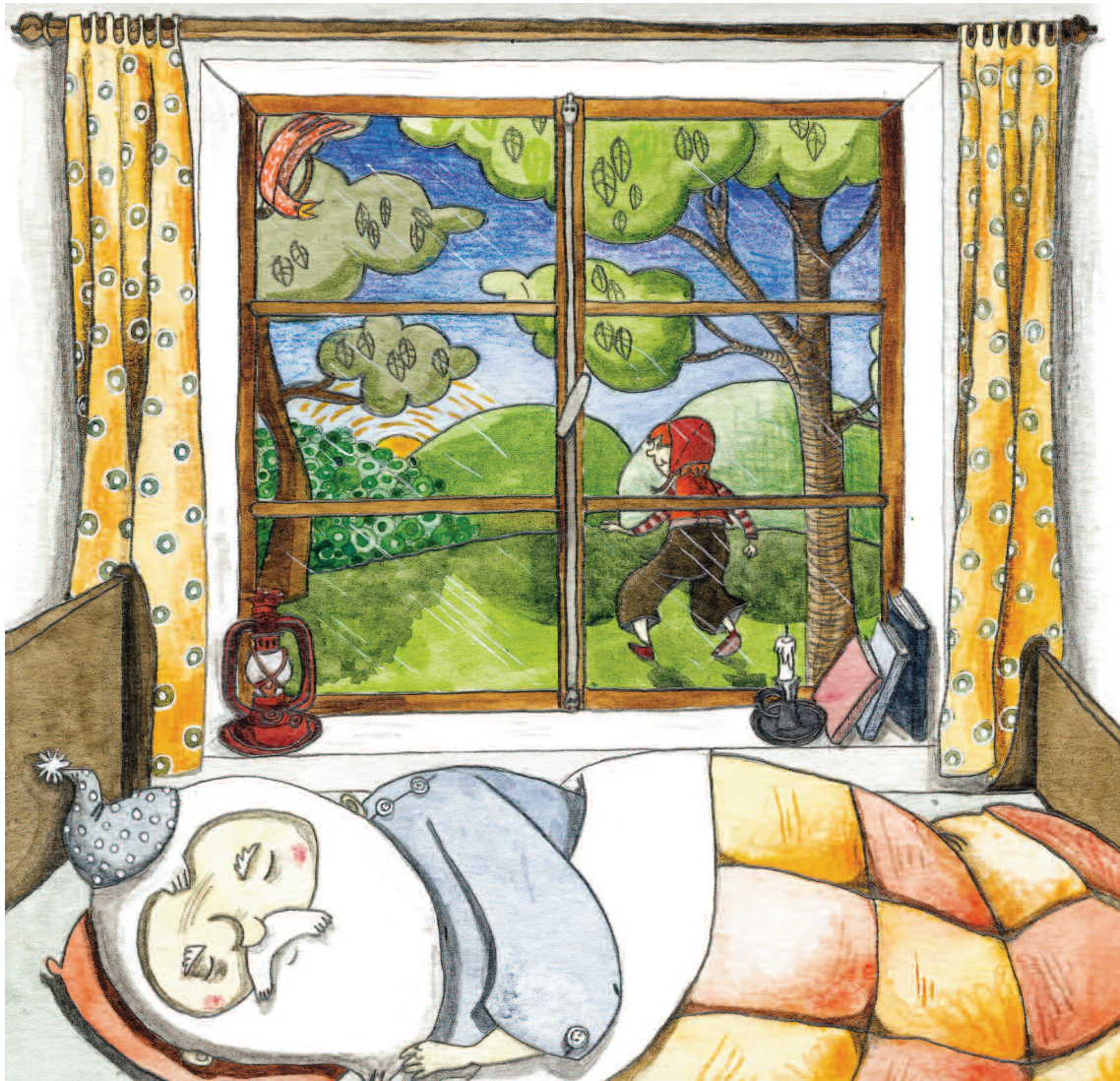
Orain, hona istorioa :

Eguzkiaren lehen izpiak agertu orduko,
Pello oihanera joan da jostatzera.
Aitatxi oraino lo dago.

Xoria, zuhaitz handi baten abar gorenera hupaturik,
piu-piuka ari da, hauxe erraten duela :

Bazterrak lasai dira goiz honetan, zinez lasai.

Eta hara... xoria airatzen da Pello lagunarengana,
denbora goxoki iragaiten baitute elkarrekin.

Ahatea, ez oraino arras iratzarria,
badoa putzura, gostuan, bainatzera.
Asma ezazue : tripili-trapala joanki,
eta batzuetan behaztopatuz,
oraino erdi-lo dela !

Xoriak ahatea ikusten du eta haren kitzikatzeari gustatzen zaiolakotz,
hari buruz airatzen da eta sekulako zirimolak egiten ditu
gaizo ahatea burtzoaraziz.

Gero, putzuaren ondoan pausatuz, erraten dio :
Baina zer xori mota haiz hi, hik airatzen ez jakinki eta ?

Eta ahatea, gaitzitua, berehala mintzatzen zaio :
Baina zer xori mota haiz hi, hik bainatzen ez jakinki eta ?
Eta punpez urean sartzen da ziliportak eginez.

Eta solastatzen dira, solastatzen..., ezin isiltzeraino.
Ahatea igerika dabil, eskuinetik ezkerreko, ezkerretik eskuinera,
xoriak, aldiz, itzularrika espantagarriak egiten dituela.

Bat-batean, aharrak geldi...
Tente-potente, ahateak eta xoriak
begiradaz bilatzen dute
bere burua ez erakutsi nahiz epaixka heldu den gata.

Bere behako xorrotxaz xoriari so, gatuak, ezpainak milikatuz :
Hau askari ona ! Janari hauta gozatuko dut goiz honetan !

Kasu ! oihuka hasten da Pello.

In nomine ixtante, xoria airatzen da zuhaitzaren kaskoraino,
gatuaren aztaparretatik urrun izateko.

Erdi igerika, erdi hegaldaka,
ahateak putzuaren erdira buruz jotzen du.

Mesfida hadi, dio ahate hatsantuak bere baitan,
gatuak animalia bitxiak dituk.

Orduan, bere burua salbaturik,
sekulako elasturian hasten zaio gatuari.
Baina gure gatuak ez du ahatekirik jaten.

Xoria du irentsi nahi.

Zuhaizpean jarririk, bere baitan dio :

Hara ene askaria airatua ! Balio ote du gain hartaraino igan nadin ?

Eta bai ! Gaizo gatura,
xoria abilegia duk hiretzat !

Aitatxi kexu da
Pello oihanera joana delakotz jostatzera.

Baina nolaz ez da mutiko ttiki hori
otsoaren beldur ?

Eta otsoa itzuli-mitzulika ibilki balitz oihanean ?
Eta otsoa ateratzen balitz oihanetik ?

Kezkatua, marmarti, Pelloren bila doa Aitatxi,
haur bihurriaren erasiatzeko xedearekin.
Aaa ! baina...

Pellok ez du deus aditu nahi.
Horrelako muttiko bertuteduna ez du otsoak izitzen.
Aitatxi biziki haserre da, Pello eskutik hartzen du
eta zalu-malu etxera eramaten.

Ea, ea, Aitatxik errana egin ezak eta kito !

Ordu zen.

Atea hetsi orduko, hara non...
alimaleko otso goseti bat
oihanetik jalgitzen den.

Begira iezaiozue, hurbiltzen ari da,
begiak hori,
hortzak dirdiratsu,
biloa argitzen diotela
etzatera doan eguzkiaren
kolore gorriek.

Tiroa bezain zalu, gatusa otsoaren zangoen artetik pasatzen da
eta, buztana airean, beharriak plegatuak abiaduraren ziztu biziaz,
zuhaitz handiaren abar goreneraino igaiten da.

Ahatea, beldurak aztoratua, nora joan ez dakiela,
putzutik ateratzen da eta lasterka abiatzen,
lepoa luzaturik, ustez eta hola lasterrago ibiliko den...

Baina otsoa, bere buruari fida, giharrak tinko,
jadanik ahatearen harrapatzer dago.

Ahatea lasterka doa, lasterka, lasterka,
hegalak zabalduz, airatu nahi balu bezala.

Muturra zabal-zabalik, hortzak zorrotz,
dirdiran, hurbiltzen zaio otsoa...
Ondikotz !

Otsoak jauzi batean ahatea klask ! irensten du.

Entzun... Entzun...

Ahatea da otsoaren sabelean ahenka ari.

Orain zertan garen laburbil dezagun.

Gatua jarririk da
abar baten gainean,

xoria
beste batean...

gatuari ez hain hurbil,
honek beti begiratzeko baitio
tirria berarekin.

A colorful illustration of a young boy with light skin and a red cap, looking up in surprise or fear at a large, white wolf with a blue collar. The wolf is standing on its hind legs, leaning against a large tree trunk, and baring its teeth. The background features a dark blue sky with white stars, green foliage, and a red hillside.

Otsoa, beherean,
zuhaitzaren inguruan
★ itzulika dabil.

★ Bi "lagunei" so egiten die
halako manieraz, kasik ez bainaiz
menturatzen ere erratera nola,
hain da beldurgarria.

Pellok gertakari guzia segitu du.
Pentsaketa dago :
Otso horrek
ez nau izitzen,
badakit nola bahituko dudan.
Aitatxi xintxuketan ari da, balia gaitezen !

Isil-isila, gatuak egiten duen bezala,
atea poliki irekitzen du
eta oihanera doa, sorbaldan daukala
itxura bitxiko soka pisu bat.
Lurrera botatzen du, sorginkeriazko hitzak erranez.

Eta bai ! Soka zutitzen da,
mugitzen, altxatzen, suge bat bezala.
Pelloren gerria inguratzen du eta airez-aire eramaten,
hain zuzen otsoaren gainetik dagoen
zuhaitzaren abar lodieneraino.

Pello bere ideari jarraikitzen zaio.
Xoria deitzen du eta erraten dio :
Habil, otsoaren buru inguruan itzulika hadi,
gogoa nahas iezaio, kexaraz ezak,
baina ongi kasu eginez hiri, hago askitto urrun...

Pelloren lagun ausartak akrobaziak egiten ditu
basihiaren buruari gero eta hurbilago.
Nardatua, sumindua, otsoa alde orotara jauzika hasten da
kitzikatzen duen pinpirin lumaduna kolpez harrapatu nahiz.

Xoriaren zalutasunak bentzutua,
otso indartsuak amore ematen du.

Abarrean jarria,
Pellok bere soka magikoa bizkortzen du,
otsoa bahituko duela pentsatzeak berak ikaratzen baitu.
Alabaina, magikoa izanik ere, ez baita soka emozioetatik salbu !

Ea... habil !

Otsoa harrapa ezak, haren buztanean itzulika hadi,
ongi tinkak ezak, zuhaitzari estekatuko diagu.

Otsoa zalapartaka ari da baina sokak
finki atxikitzen du, bere indar guziaz.

Otsoa harrapatua da.

Pellok sokaren beste muturra zuhaitzari lotzen du;
otsoak basaki tiratzen du;
sokak hobeki tinkatzen ditu bai buztana, bai zuhaitza;
eta hara otsoa estekatua, bahitua, garaitua.

Ordu berean... hiru ehiztari zalukara oihanetik jalgitzen dira,
eskopetak airean, tiratzeko prest.
Beharrik ehiztariak tiratzaile txarrak direla.
Pello hurbiltzen zaie erranez : Ez tira, ez tira, zergatik otsoa hil ?
Hobe da lagun nazazuen herriraino eramaten !

Eta orain...

... asma ezazue prozesio garailea ilargitara ibilki.

Pello, bere buruaz biziki harro, aitzin-aitzinean dabil...

... ondotik, hiru ehiztariak,
otsoa haga gorri batean zintzilik dakartela...

... azkenik, Aitatxi eta gatura.

Aitatxi zinkurinka ari da :

Eta Pellok ez balu otsoa harrapatu ahal ukan ?

A, horrelakorik ez ! Nahiago dut ez pentsatzea ere !

Baina haren aurpegian ageri da
ilobasoaz zein harro den.

Haien gaineratik, xoria piu-piuka ari da :

Ikus, bai ikus bada zein azkar garen,
ikus zer harrapatu dugun !

Eta ahatea ?
Oroit zaitez !

Bere tarrapata hartan, otsoak ez du xehakatu,
baizik eta... osorik irentsi !

Gure ahatea, behar bada, eskapatu ahal izan da,
eta gorderik dago, istorio honen bukaera goaitatuz,
burua hegalpean ezarririk,
deus ez ikusteko, deus ez jakiteko...

